

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 269/2018-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. januára 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Rudolfa Tkáčika, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Mojмира Mamojku v konaní o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom prof. JUDr. Jánom Klučkom [REDACTED], advokátska kancelária, Ku potoku 4, Košice, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 82/2001 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] a [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 82/2001 porušené boli.

2. Mgr. [REDACTED] a [REDACTED] priznáva finančné zadost'učinenie každému v sume po 5 000 € (slovom päťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Trnava p o v i n n ý vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Trnava je p o v i n n ý uhradiť [REDACTED] a [REDACTED] trovy konania v sume 325,42 € (slovom tristodvadsaťpäť eur a štyridsaťdva centov) na účet ich právneho zástupcu advokáta prof. JUDr. Jána Klučku, CSc., Ku potoku 4, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 269/2018-9 zo 17. júla 2018 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 82/2001 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia v napadnutom konaní vystupujú v procesnom postavení žalobcov. Napadnuté konanie sa začalo podaním žaloby 6. novembra 2001, ktorou sa pôvodný žalobca [REDACTED] domáhal vypratania nehnuteľnosti a jej uvedenia do pôvodného stavu. Sťažovatelia vstúpili do napadnutého konania popri pôvodnom žalobcovi (otcovi sťažovateľov, pozn.) v januári 2003, keďže zdedili nehnuteľnosť, ktorá je predmetom napadnutého konania. Poukázali na to, že celková

dĺžka konania vo veci, ktorá nie je právne ani fakticky zložitá, je nezdôvodniteľná a neospravedlňiteľná, čo u nich vyvoláva pocit právnej a vnútornej neistoty. Podľa ich názoru je postup okresného súdu v napadnutom konaní poznačený viacerými obdobiami nečinnosti, ako aj neefektívnou činnosťou okresného súdu, ktorú vidia v opakovanom nariadení znaleckého dokazovania či v nedostatočnom využití prostriedkov na zabezpečenie procesnej disciplíny strán sporu. Napadnuté konanie trvá takmer 17 rokov a dosiaľ nie je právoplatne skončené.

Následne sťažovatelia 9. apríla 2018 podali sťažnosť predsedovi okresného súdu podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), v ktorej poukázali na aktuálny stav veci a zároveň uviedli, že *„... postup okresného súdu považujú za neprimerane zdĺhavý a v rozpore so základnou zásadou prerokovania veci bez zbytočných prietáhov...“*.

Keďže zákonným sudcom v napadnutom konaní je predseda okresného súdu, už uvedená sťažnosť bola posudzovaná podľa § 63 ods. 2 zákona o súdoch predsedom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“), ktorý uviedol, že v priebehu napadnutého konania, ktoré považuje za právne i fakticky zložené, síce nezistil žiadne subjektívne zavinenie sudcu, avšak vzhľadom na celkovú dĺžku konania sťažnosť sťažovateľov uznal ako dôvodnú.

3. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd o ich sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví, že ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 82/2001 porušené boli a prikáže okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietáhov. Súčasne sa sťažovatelia domáhajú priznania finančného zadosťučinenia v sume 10 000 € a úhrady trov konania.

4. V súvislosti s oznámením ústavného súdu o prijatí sťažnosti sťažovateľov na ďalšie konanie sa k sťažnosti vyjadril okresný súd podaním sp. zn. 1 SprV/595/2018 z 23. augusta 2018. Podpredseda okresného súdu vyjadril súhlas s upustením od ústneho

pojednávania a uviedol úkony súdu v ich chronologickom poradí. V nadväznosti na prehľad úkonov súdu v napadnutom konaní podpredseda okresného súdu uviedol, že „... v danom prípade nie je možné konštatovať, že súd vo veci nekonal alebo nekoná, nakoľko aj z uvedeného prehľadu je zrejmé, že súd konal priebežne, plynulo a efektívne, s vynaložením úsilia vec čo najskôr rozhodnúť – súd postupoval v zmysle príslušných procesných predpisov, jednotlivé úkony vykonával v primeraných (vzhľadom k zaťaženosti sudcov a pracovníkov tunajšieho súdu, spôsobených nedostatočnou personálnou obsadenosťou, čo nie je možné pripísať na vrub konajúceho súdu), lehotách, pričom vyvinul snahu o riadny postup v konaní; súd vykonáva (s výnimkou kratšieho obdobia v rokoch 2006 a 2007) plynulé a efektívne úkony, bez zbytočných prietahov...

..doterajšia doba konania je spôsobená aj skutkovou náročnosťou veci (ktorú sťažovatelia popierajú)...

... z vyššie uvedených dôvodov považujem predmetnú sťažnosť za nedôvodnú, nezistil som žiadne prietahy v konaní, ktoré by boli spôsobené sudcom alebo pracovníkom tunajšieho súdu...“.

5. K vyjadreniu okresného súdu sťažovatelia prostredníctvom svojho právneho zástupcu zaujali stanovisko podaním, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 13. septembra 2018. V predmetnom stanovisku uviedli, že „... sa nestotožňujú so stanoviskom Predsedu Okresného súdu Trnava zo dňa 23.08.2018, značka ISprV/595/2018. Naopak poukazujú na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 234/2014, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky v tej iste veci, resp. o tom istom konaní (sp. zn. 24C 82/2001) rozhodol na návrh odporcov tak, že ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR porušené bolo. Prikázal Okresnému súdu Trnava konať bez zbytočných prietahov a zároveň priznal sťažovateľom primerané finančné zadosťučinenie...“.

Zároveň sťažovatelia uviedli, že netrávajú na ústnom pojednávaní.

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom stanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Sťažovatelia sa svojou sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa ich vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

9. Sťažovatelia zároveň namietali aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby ich záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

11. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 dohovoru, pozn.) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

12. Pokiaľ ústavný súd v ďalšom texte poukazuje na Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“), ide o platné znenie do 1. júla 2016.

13. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

14. Táto povinnosť súdu vyplývala z § 6 OSP, ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, v zmysle ktorej len čo sa konanie začalo, postupoval v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

15. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prieťahov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

16. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť vecí, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

17. Čo sa týka hodnotenia právnej a skutkovej zložitosti napadnutého konania, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o návrhu žalobcov, ktorým sa domáhajú uvedenia veci do pôvodného stavu a vypratania nehnuteľnosti, je vec, ktorá tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej agendy okresných súdov, pričom k tejto problematike existuje v zásade

ustálená judikatúra všeobecných súdov, a preto vec sťažovateľov ústavný súd nepovažuje z právneho hľadiska za zložitú. Obsah súdneho spisu sp. zn. 24 C 82/2001 v zásade nepotvrďuje ani faktickú zložitú predmetnej veci, aj keď je potrebné prihliadnúť na skutočnosť, že pre rozhodnutie v merite veci boli vykonávané navrhnuté dôkazy – výsluch svedkov a časovo náročné (ale neefektívne nariadované) znalecké dokazovanie, čo bezpochyby zvyšuje stupeň skutkovej náročnosti veci. Táto okolnosť však sama osebe nie je v zásade spôsobilá ospravedlniť doterajšiu dĺžku konania (m. m. IV. ÚS 41/07, IV. ÚS 40/09, IV. ÚS 366/2011, III. ÚS 329/2011, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Škodáková proti Českej republike z 21. 12. 2004, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Voleský proti Českej republike z 29. 6. 2004). Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že právnou ani skutkovou zložitou veci nemožno ospravedlniť doterajšiu dĺžku napadnutého konania.

18. V konaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prietahoch konania podieľa osoba, ktorá podala sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V danom prípade sťažovatelia svojím správaním v napadnutom konaní pred okresným súdom podstatne neovplyvnili jeho dĺžku tak, aby im bolo možné pričítať podiel na stave, v akom sa vec nachádzala v čase podania sťažnosti ústavnému súdu.

19. Ústavný súd napokon hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní z hľadiska jeho nečinnosti a efektivity vykonaných úkonov.

20. Ústavný súd zo súdneho spisu sp. zn. 24 C 82/2001 zistil, že doterajší priebeh napadnutého konania je poznačený obdobiami dlhodobej nečinnosti okresného súdu (napr. január 2003 až marec 2005; november 2005 až september 2008, august 2011 až september 2012, pozn.), keď nevykonal žiadny relevantný úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovatelia ako účastníci v preskúvanom súdnom konaní nachádzajú.

20.1 Je pravdou, že spis sp. zn. 24 C 82/2001 sa nachádzal opakovane na krajskom súde z dôvodu rozhodovania o podaných odvolaniach (spolu 19 mesiacov), avšak v kontexte hodnotenia celkovej dĺžky napadnutého konania ústavný súd nepovažuje tento časový úsek za relevantný dôvod na ospravedlnenie zdĺhavého postupu okresného súdu.

21. Napadnuté konanie je poznačené aj neefektívnou činnosťou okresného súdu. Na vrub neefektívnej činnosti čiastočne možno pripísať aj vydanie rozsudku okresného súdu č. k. 24 C 82/2001-133 z 18. januára 2010, ktorý bol na základe odvolania žalobcov v odvolacom konaní rozsudkom krajského súdu č. k. 11 Co 49/2010-196 z 30. novembra 2010 v merite veci čiastočne potvrdený a čiastočne zrušený pre závažné procesné pochybenie (nepreskúmateľnosť rozsudku) a potrebu doplniť dokazovanie. V rozsahu jeho zrušenia bola vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Obdobne rozsudok č. k. 24 C 82/2001-620 vyhlásený okresným súdom 12. augusta 2015 bol uznesením krajského súdu č. k. 11 Co 75/2016-687 z 30. septembra 2016 v napadnutej zamietajúcej časti zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie.

21.1 Za súčasť neefektívnej činnosti okresného súdu ústavný súd považuje aj postup okresného súdu v súvislosti s opakovaným nariadovaním znaleckého dokazovania (13. október 2008, 23. september 2011 a 5. marec 2013, pozn.), ako aj nedostatočné využívanie všetkých dostupných prostriedkov zabezpečenia procesnej disciplíny sporových strán.

22. Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že okresný súd vo veci rozhodol na pojednávaní 31. októbra 2018 rozsudkom č. k. 24 C 82/20101-778, proti ktorému podali odvolanie žalovaní a vec bola postúpená na rozhodovanie odvolaciemu súdu 11. januára 2019.

23. Ústavný súd konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska je neakceptovateľné, aby predmetné napadnuté konanie nebolo právoplatne skončené ani po viac ako 17 rokoch od jeho začatia.

24. Po komplexnom posúdení všetkých okolností daného prípadu z hľadiska skutkovej a právnej náročnosti vecí, správania sťažovateľov, postupu okresného súdu poznamenaného nečinnosťou a neefektívnou činnosťou ústavný súd dospel k záveru, že v postupe okresného súdu došlo k zbytočným priet'ahom v napadnutom konaní, a preto rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľov na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

III.

25. Hoci ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie ich vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo postupom okresného súdu porušené, ústavný súd vo výroku tohto nálezu v tomto štádiu konania neprikázal, aby okresný súd vo veci konal bez zbytočných priet'ahov v zmysle čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy, reflektujúc na skutočnosť, že vec sťažovateľov bola v čase rozhodovania ústavného súdu okresným súdom meritórne rozhodnutá (rozsudok č. k. 24 C 82/2001-778 z 31.októbra 2018, pozn.) aj keď nie právoplatne, a okresný súd v rámci svojich dispozícií vykonal všetky kroky na dosiahnutie právnej istoty sťažovateľov, keďže spis sa v súčasnej dobe nachádza na odvolacom súde. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje i na ustanovenie § 390 CSP, ktoré obsahuje príkaz, aby odvolací súd sám rozhodol vo veci, ak rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie (III. ÚS 5/2018).

26. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

27. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho

domáha. Podľa čl. 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

28. Sťažovatelia sa domáhajú priznania finančného zadosťučinenia v sume 10 000 € argumentujúc tým, že celková dĺžka napadnutého konania je nezdôvodniteľná a neospravedlňiteľná, čo v sťažovateľoch vyvoláva pocit právnej a vnútornej neistoty, pocit márnosti a nespravodlivosti.

29. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušenia základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade priznanie primeraného finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy, pričom pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na okolnosti prípadu.

30. S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 24 C 82/2001 a jeho priebeh, najmä s ohľadom na charakter neefektívnej činnosti okresného súdu, ako aj so zreteľom na predmet napadnutého konania ústavný súd považoval sumu 10 000 €, resp. sumu 5 000 € pre každého zo sťažovateľov, teda v sume nimi požadovanej, za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

31. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku ich právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátom prof. JUDr. Jánom Klučkom, CSc., advokátska kancelária, Ku potoku 4, Košice. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

32. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2017, ktorá bola 921 €.

33. Pretože sťažovateľmi vyčíslená suma trov právneho zastúpenia nepresiahla výšku, ktorá by sťažovateľom patrila v zmysle príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) pri zastupovaní dvoch osôb (§ 13 ods. 2 vyhlášky), ústavný súd im priznal náhradu trov ich právneho zastúpenia v nimi požadovanej sume 325,42 €. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade s § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky. Úhrada za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2018 (2x 153,50 €) spolu s režijným paušálom (2x 9,21 €) predstavuje sumu trov konania celkom 325,42 €.

34. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov v lehote uvedenej v bode 3 výroku tohto nálezu.

35. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2019